

Τι είναι σημαντικότερο το νερό ή η δίψα ; Χριστός και Σαμαρείτιδα.

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Τι είναι σημαντικότερο το νερό ή η δίψα? Γιατί στην συνάντηση της με τον Χριστό η Σαμαρείτισσα παρατάει την στάμνα που θα γέμιζε νερό, δίπλα στο πηγάδι, και φεύγει πίσω στο μέρος που έμενε? Τι σημαίνει αυτή η εγκατάλειψη του νερού? Τι είναι αυτό που έγινε πιο πριν και που τώρα ούτε αυτή διψάει πια, αλλά ούτε και ο Χριστός που πεινούσε δεν πεινάει πια? Κάποτε οι άνθρωποι συνεπαρμένοι από κάποιο μεγάλο σκοπό πολύ σημαντικό για την ζωή τους, μπορούν να στερηθούν κάποια πολύ σημαντικά και απαραίτητα γι' αυτούς, το νερό ,την τροφή, την υγεία τους, κάποτε ίσως και την ίδια τους τη ζωή.....Χιλιάδες τέτοιοι άνθρωποι ζήσανε με ένα όραμα-αληθείας πάνω στην γη, κάνοντας άλλοι από αυτούς τον πλανήτη μας ομορφότερο κι άλλοι όχι.....Άραγε και εδώ τώρα πρόκειται περί αυτού? Όχι, εδώ η εγκατάλειψη του νερού και του φαγητού δεν είναι άρνηση του νερού και του φαγητού ,αλλά είναι άρνηση του κλειστού- εγωιστικού τρόπου ζωής ..είναι μια ορμή για βαθύτερη κοινωνία του Χριστού με την Σαμαρείτισσα και όχι μια περιφρονητική αποφυγή του νερού και του φαγητού δηλαδή αποφυγή του κόσμου χάριν μιας 'υψηλότερης' ζωής.Ο κόσμος, η φύση, οι τροφές, ο πολιτισμός, η μουσική, ο έρωτας μπορούν όλα να πάρουν μέρος στην απειρότητα του Θεού,

άλλωστε γι' αυτό έδωσα την ζωή του ο Χριστός 'υπέρ της του κόσμου ζωής'...

Αυτό που συμβαίνει είναι ότι τώρα γι' αυτούς σημαντικότερος από την επιβίωση τους είναι αυτός με τον οποίον συνομιλούν... Αυτός που μοιράζεται τώρα μαζί τους τον λόγο... Η άρνηση της τροφής συμβαίνει γιατί είναι τώρα ο άλλος πιο σημαντικός από την δίψα κ την πείνα τους. Ο άλλος είναι που έχει τώρα την απόλυτη προτεραιότητα ακόμη πάνω και από την επιβίωση! Το νερό και το ψωμί της Σαμαρείτισσας τώρα είναι ο Χριστός που σαν λόγος μπήκε μέσα της, και το νερό και το φαγητό του Χριστού είναι η Σαμαρείτισσα που σαν λόγος μπήκε μέσα του!

Εδώ λόγος δεν είναι η χρήσιμη μορφή επικοινωνίας όπως συμβαίνει και στα ζώα, ούτε είναι μια πληροφόρηση που μας μαθαίνει κάτι, ούτε βεβαία είναι μια θρησκευτική ομιλία, αλλά λόγος είναι η αποκάλυψη του άλλου μέσα μας, μέσα από ένα καινούριο μοναδικό τρόπο!

Τον Θεό όπως και τους ανθρώπους τους γνωρίζουμε με την σχέση κι όχι κατανοώντας ένα νόημα.. Ο λόγος δεν είναι αποτέλεσμα ούτε και μέσον νοησιαρχίας, αλλά ούτε και ψυχολογισμού, ο λόγος δεν στοχεύει τον εαυτό αλλά τον άλλον, με τον οποίον και κοινωνείται. Ο λόγος δημιουργείται από εκείνη την προσπάθεια που είναι έξοδος από τον εαυτό μας για να συναντήσουμε τον άλλον.

Εμείς δεν θέλουμε να συναντήσουμε, να αγαπήσουμε, καλές ιδέες [νοησιαρχία] ή τα ωραία μας συναισθήματα για τους άλλους[ψυχολογισμός]...

Εμείς θέλουμε, αν γίνεται-στιγμές έστω- να λιγοστέψουμε, ει δυνατόν να σταματήσουμε να υπάρχουμε για να υπάρχουν έτσι οι άλλοι, ο Άλλος.. Ο Λόγος κοινωνείται και δεν πληροφορεί. Τον ενδιαφέρει ο άνθρωπος κι όχι το γεγονός..... Γι' αυτό και στην εκκλησία ο Λόγος γράφεται με κεφαλαία και για να τον συναντήσεις πρέπει να τον φας.

<Όταν γεννήθηκε ένας λόγος [αληθινό γεγονός]>

...μπροστά μας η γυναίκα μου... λίγο προτού μπούμε με την άλλη στο ξενοδοχείο..

'...το βλέμμα της κοιτούσε εμένα... την άλλη δεν την κοιτούσε, μην την μειώσει...

Το βλέμμα της... όχι σας τσάκωσα, με απατάς, θα δεις και εγώ.. Βλέμμα χωρίς κριτική, αλλά με πόνο...

...μετά είπε : ' που κάναμε λάθος?'

Από τότε άρχισα να ζω γι' αυτήν...

[έτσι τότε γεννήθηκε ένας λόγος] του π. Σιλουανός Β.

Πηγή: althia.blogspot.com